

Књига пророка Данила — број осамдесет осам

*Разоткривање лажне позне кише: пророчко путовање од 11.
септембра 2001.*

Jeff Pippenger
2024-02-21

Процес кушања који започиње када анђео силази представљен је пробом да ли узети књижицу из анђелове руке и појести је. Они који су изабрали да поједу поруку потом су били одређени за разочарање, док је група која је одбила да једе била остављена иза. Мала књига која је требало да буде поједена представљала је „умножење знања“ о поруци која је најпре била распечаћена „у време краја“, било 1798. било 1989. године, а затим касније уобличена у поруку која би тада живи нараштај држала одговорним за светлост умноженог знања. У обе историје, када се пророчанство о исламу испунило, тада је порука коју је требало појести из анђелове руке или била примљена или одбачена. Ако је порука представљена књижицом одбачена, они који то чине, а ипак настоје да одрже исповедање да су и даље Божји изабрани, приморани су да произведу кривотворену поруку позног дажда.

Дана 11. септембра 2001. године, прошле побуне поколења адвентизма поново су постале питања провере. Друго поглавље Авакума указује на расправу која се одвија у пророчкој историји представљеној у њему, која је паралелна пророчка линија са причом о десет девојака. Када је стражар упитао шта ће одговорити у историји приче о десет девојака, било му је заповеђено да „запише утвару и да је разговетно изложи на таблицама“. Стражари милеритске историје начинили су карту из 1843. године 1842. године, и њена израда постала је ознака на путу. То је била „утвара“ из Авакума два, која је била разговетно изложена на таблицама, и која је требало да проговори на крају.

Убрзо након 11. септембра 2001. године, они који су препознали деловање ислама трећег тешко, били су вођени да се врате Јеремијиним „старим стазама“ и да ходе њима. Те „старе стазе“ су показале да три тешко из Откривења, осме главе, тринаестог стиха, представљају пророчку улогу ислама. Одмах потом, Future for America је почео да умножава две карте из друге главе Авакума управо у истој тачки упоредне историје милерита, када су две карте биле изнесене као оријентир, што је било представљено израдом карте из 1843. године, 1842. године.

„У мају 1842. године сазвана је Генерална конференција у Бостону, [Масачусетс]. При отварању овога скупа, браћа Чарлс Фич и Аполос Хејл, из Хејвершила, представили су сликовита пророштва Данила и Јована, која су насликали на платну, са пророчким бројевима, показујући њихово испуњење. Брат Фич је, објашњавајући са своје карте пред Конференцијом, рекао да је, док је проучавао ова пророштва, помислио да, ако би могао да изнесе нешто такве врсте као што је овде приказано, то би поједноставило

предмет и олакшало му да га изложи пред слушаоцима. Овде беше више светлости на нашој стази. Ова браћа су чинила оно што је Господ показао Авакуму у његовом виђењу 2.468 година раније, говорећи: 'Запиши виђење и учини да буде јасно на таблицама, да може трчати онај који га чита. Јер ће виђење још бити за одређено време.' Авакум 2:2.“

„После извесне расправе о том предмету, једногласно је изгласано да се литографише три стотине примерака сличних овоме, што је ускоро и учињено. Они су били названи 'картама из '43.' Ово је била веома важна конференција.“ *The Autobiography of Joseph Bates*, 263.

„Сједињено сведочанство предавача и листова Другог доласка, док су стајали на 'првобитној вери,' било је да је објављивање карте било испуњење Авакума 2:2, 3. Ако је карта била предмет пророштва (а они који то поричу напуштају првобитну веру), онда следи да је 457. пре Христа била година од које треба рачунати 2300 дана. Било је неопходно да 1843. буде прво објављено време, да би 'виђење' 'окаснило,' или да би постојало време одлагања, у коме је дружина девојака требало да дрема и спава над великим питањем времена, непосредно пре него што буде пробужена поноћним покликом.“ *James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2.*

„Наша историја сада показује да су постојале стотине оних који су поучавали на основу истих хронолошких карата као и Вилијам Милер, сви истога духа. Тада је јединство поруке било усредсређено на једну тему: долазак Господа Исуса у одређено време, 1844.“ *Joseph Bates, Early SDA Pamphlets*, 17.

Поновно штампање карата из 1843. и 1850. године, у непосредној историји после 11. септембра 2001, било је исто толико испуњење друге главе Авакума, колико је то било и објављивање карте из 1843. године 1842. године. Израда таблица представља део наратива друге главе Авакума, и то је морало да се догоди. Дана 11. септембра 2001. побуна из 1863. године поново је била поновљена од стране оних лаодикијских адвентиста који су одбили да се врате Јеремијиним „старим стазама“.

„Непријатељ настоји да одврати умове наше браће и сестара од дела припремања народа да опстане у овим последњим данима. Његове софистерије смишљене су да одведу умове од опасности и дужности овога часа. Они сматрају да светлост коју је Христос дошао с неба да да Јовану за свој народ има малу вредност. Они уче да призори који су управо пред нама нису од довољне важности да би им се посветила нарочита пажња. Они обеснажују истину небеског порекла и отимају Божјем народу његово прошло искуство, дајући му уместо тога лажну науку. 'Овако вели Господ: Станите на путевима и погледајте, и распитајте се за старе стазе, где је добар пут, и идите њиме.' [Јеремија 6:16.]”

„Нека нико не настоји да отргне темеље наше вере — темеље који су били положени на почетку нашег дела, молитвеним проучавањем Речи и откривењем. На тим темељима градимо већ више од педесет година. Људи могу мислити да су пронашли нов пут, да могу положити чвршћи темељ од онога који је положен; али то је велика обмана. 'Јер темеља другога нико не може поставити осим онога који је постављен.' [1. Коринћанима

3:11.] У прошлости су многи покушавали да изграде нову веру, да утврде нова начела; али колико је дуго њихова грађевина опстала? Убрзо је пала; јер није била основана на Стени.” Сведочанства, књига 8, 296, 297.

Јеремија указује да ходити „старим стазама“ значи наћи „покој“, а тај покој је „позни дажд“, који је отпочео када се народи разгневише 11. септембра 2001. године, када падоше велике грађевине Њујорка. Они који су тада примили поруку постали су Авакумови стражари, којима је било наложено да „запишу виђење и да га јасно изложе“. Јеремија указује на те исте стражаре у време „покоја“, који је „позни дажд“.

Овако говори Господ: Станите на путевима, и погледајте, и распитајте се за старе стазе, где је добар пут, и идите њиме, и наћи ћете покој душама својим. Али они рекоше: Нећемо ићи њиме. Поставих и стражаре над вама, говорећи: Слушајте звук трубе. Али они рекоше: Нећемо слушати. Јеремија 6:16, 17.

Труба коју је требало да затрубе јесте шеста труба другог јаука у милеритској историји, а у последњим данима она је седма труба трећег јаука. Авакумови стражари, који су Јеремијини стражари, објављују поруку упозорења која је у побуни 1888. године била одбачена. Шеста труба која је била одбачена 1888. године била је порука Лаодикији.

„Порука коју су нам упутили А. Т. Џоунс и Е. Џ. Вагонер јесте Божја порука лаодикејској цркви, и тешко свакоме ко тврди да верује истини, а ипак другима не одражава Богом дане зраке.“ The 1888 Materials, 1053.

Вест седме трубе из 1888. године најпре је објављена Лаодикији 1856. године, а затим је лаодикијска вест постављена у оквир све веће светлости о „седам времена“. Дана 11. септембра 2001. године, позив да се вратимо старим стазама Јеремијиним и да ходимо њима ради примања вести о позном дажду, укључивао је вест упозорења седме трубе, која је представљена као вест Лаодикији, и „седам времена“, што је симбол темеља.

„Лаж“ коју пророштво препознаје као ону која производи силну заблуду у Павловим списима, унета је у трећи нараштај лаодикијског адвентизма 1931. године, шеснаест година након смрти пророчице. „Лаж“ која је доспела у трећи нараштај пророчки је смештена у раздобље представљено као „жене које плачу за Тамузом“, те је стога повезана са лажном поруком позне кише.

Појединости о томе како је „лаж“ била ширена треба разумети, као и пророчку улогу те „лажи“ у пророчанству о последњем времену. Подругљиви људи који владају Јерусалимом у време позног дажда, што је време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, створили су лажну поруку позног дажда у трећој генерацији адвентизма, као што је представљено „женама које плачу за Тамузом“ у осмом поглављу Језекиља. Њихова лажна порука позног дажда такође је код Језекиља представљена као лажан темељ, лажан зид заштите и лажна порука о миру и сигурности.

Нисте ли видели ташту визију и нисте ли говорили лажну гаталицу, док говорите: Господ говори; а ја нисам говорио? Зато овако вели Господ Господ: Пошто сте говорили

таштину и видели лажи, зато, ево, ја сам против вас, говори Господ Господ. И рука моја биће на пророцима који виде таштину и гатају лажи: неће бити у сабору народа мога, нити ће бити уписани у спис дома Израилјева, нити ће ући у земљу Израилеву; и знаћете да сам ја Господ Господ. Зато што су, да, зато што су заводили народ мој, говорећи: Мир; а мира није било; и један је зидао зид, а гле, други су га премазивали непокаленим малтером: Реци онима који га премазују непокаленим малтером да ће пасти; доћи ће силан плусак; и ви, о крупни граде, пашћете; и олујни ветар разнеће га. Гле, кад зид падне, неће ли вам се рећи: Где је премаз којим сте га премазали? Зато овако вели Господ Господ: И ја ћу га разнети олујним ветром у јарости својој; и доћи ће силан плусак у гневу мом, и крупни град у јарости мојој да га затре. Тако ћу оборити зид који сте премазали непокаленим малтером, и оборити га до земље, тако да ће се темељ његов открити; и пашће, и бићете затрти усред њега; и знаћете да сам ја Господ. Тако ћу извршити гнев свој на зиду и на онима који су га премазали непокаленим малтером, и рећи ћу вам: Нема више зида, нити оних који су га премазивали; То јест, пророка Израилевих који пророкују о Јерусалиму и који за њ гледају виђења мира, а мира нема, говори Господ Господ. Језекиљ 13:7–16.

Лаж и неистине под којима се подсмешљиви људи у Јерусалиму скривају у 28. и 29. поглављу Исаије, на крају бивају осуђене и уништене „плавном пошаст“.

И суд ћу поставити за мерило, и правду за висак; и град ће однети уточиште лажи, и воде ће поплавити скровиште. И ваш савез са смрћу биће поништен, и ваш споразум са паклом неће опстати; кад преплављујући бич прође, тада ћете бити погажени њиме. Исаија 28:17, 18.

Исаијин „плавећи бич“ јесте Језекиљев „плавећи плусак“, који се доводи на оне који су „гатали лаж“, износећи „ташту визију“ и тврдећи „Господ вели“, „иако“ Господ „није говорио“. „Лаж“ под којом се древни људи скривају представљена је као нешто за шта тврде да је Господ говорио, те је то „лаж“ о Божјој Речи. Или су неко учење из Божје Речи означили као заблуду, или су погрешно тврдили да је Бог управљао њиховим разумевањем (Бог је говорио) у погледу неког библијског учења.

„Лаж“ која је доспела 1931. године била је тврдња да је сестра Вајт подржала погрешно гледиште о „свагдашњој жртви“ у књизи пророка Данила. Погрешно гледиште да „свагдашња жртва“ представља Христову службу у светилишту било је засновано на „лажи“ која је тврдила да је 1910. године Елен Вајт обавестила А. Г. Данијелса да је гледиште њега и Прескота, по коме „свагдашња жртва“ представља Христову службу у светилишту, заправо исправно, упркос њеним непосредним писаним речима које су говориле супротно.

Лажно гледиште о „свагдашњој жртви“, које је тада (1931) било утврђено у лаодикијском адвентизму, постало је теолошки темељ који је употребљен за изградњу поруке коју Језекиљ описује као „мир и сигурност“. Разноврсни аргументи који се употребљавају да би се подупро тај лажни темељ јесу разноврсни фалсификовани новчићи и драгуљи које је Милер видео у свом сну. До краја свога сна његови првобитни драгуљи бивају у потпуности прекривени фалсификатима и смећем, а смеће и фалсификовани драгуљи и новчићи

представљају поруку која је била заснована на њиховој темељној заблуди да „свагдашња жртва“ представља Христову службу у светилишту.

У Језекиљевом одломку, отпад и лажно драго камење представљени су као „зид“ који је саграђен цементом толико slabим да не може опстати под налетом „олујнога ветра“ или „пљуска који преплављује“.

Непослушни пророк из Јуде, који је укорио Јеровоама, на крају је умро између „магарца“ и „лава“. Лав представља Вавилон, а магарца представља ислам. Две доктрине које лаодикијски адвентизам не може да види, а које су представљене смрћу непослушног пророка, јесу порука папства (лав) и порука ислама трећег Тешко (магарца).

Језекиљев „олујни ветар“ јесте симбол Исаијиног „силног ветра који се зауставља“ у „дан источног ветра“ у двадесет седмом поглављу. Језекиљев „олујни ветар“ такође су „четири ветра“ из седмог поглавља Откривења, који се задржавају док слуге Божје не буду запечаћене. Језекиљев „олујни ветар“ јесте његова порука од „четири ветра“ у тридесет седмом поглављу, која мртве суве кости доводи у живот као силну војску. Језекиљев „олујни ветар“, који обара „зид сазидан некаленим малтером“, јесте порука позног дажда трећег Тешко.

Језекиљев „силан пљусак“ симбол је папства, а још одређеније, он је симбол раздобља кризе закона о недељи које почиње ускоро надолazeћим законом о недељи у Сједињеним Државама. Непослушни пророк из Јуде, који је умро између магарца и лава, представља смрт лаодикијског адвентизма која се одиграва између 11. септембра 2001, при доласку магарца (трећи јад), и ускоро надолazeћег закона о недељи (лав). Смрт лаодикијског адвентизма збива се током запечаћивања сто четрдесет и четири хиљаде, које је отпочело када су се народи разгневили, али су били задржани под контролом 11. септембра 2001, а завршава се ускоро надолazeћим законом о недељи. Њихова смрт, како је приказано непослушним пророком, настаје зато што су се вратили методологији отпалог протестантизма, премда им је било непосредно наложено да се никада не врате у „збор ругача“.

Њихова смрт се одиграва у историји запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Чим Божји народ буде запечаћен, анђели затирачи отпочињу своје дело. Од 11. септембра 2001. до ускоро долазећег недељног закона, суд над живима извршава се у Божјој цркви, јер суд почиње у Јерусалиму, и почиње са старцима који је требало да буду чувари народа, али који су током четири нараштаја напустили своје одговорности. Они који у том раздобљу приме печат јесу застава која се подиже народима. Они бивају запечаћени пре ускоро долазећег недељног закона, јер једини начин да друго Божје стадо буде опоменуто јесте да види мушкарце и жене у кризи недељног закона који имају печат Божји.

„Дело Светога Духа јесте да осведочи свет о греху, о правди и о суду. Свет може бити опоменут једино када види оне који верују истини како су посвећени истином, како поступају по узвишеним и светим начелима, показујући, у узвишеном и племенитом смислу, линију разграничења између оних који држе заповести Божје и оних који их газе

под својим ногама. Посвећење Духа означава разлику између оних који имају печат Божји и оних који држе лажни дан одмора. Када дође проба, јасно ће се показати шта је жиг звери. То је држање недеље. Они који, пошто су чули истину, и даље сматрају овај дан светим, носе обележје човека греха, који је помислио да промени времена и законе.” Bible Training School, December 1, 1903.

Smrt laodikejskog adventizma dovršava se tokom istorije poznog dažda, koji je počeo da rominja 11. septembra 2001. godine, i izliva se bez mere pri uskoro dolazećem nedeljnom zakonu, kada Bog uspostavlja, a zatim podiže kao zastavu narod koji je zapečaćen za večnost.

У том раздобљу, они у лаодикијском адвентизму који се припремају да приме, и који ће примити, жиг звери, представљени су са двадесет и пет људи који се клањају сунцу у осмом поглављу Језекиља. То су они који су прихватили Језекиљеву лажну поруку „мир и безбедност“, која представља фалсификат истинске поруке позног дажда, коју у тој историји објављују истински стражари. Темељ те лажне поруке позног дажда јесте поистовећивање да је „свакодневна“ у књизи Данила симбол Христа, док је она у ствари симбол Сотоне. То лажно темељно веровање јесте учење којим се „подсмевачи који владају народом у Јерусалиму“ служе да подигну свој неокречени зид.

Поистовећивање „свакодневне“ службе, као симбола Христа, историјски је успостављено „лажју“ 1931. године. Од тада је подигнут неокаљен зид кривотворених новчића и драгуља. Тај „зид“ је одређен да падне када дође човек са четком за прашину да темељно очисти Свој гумно. То чишћење се извршава у пророчком раздобљу историје између „бурнога ветра“ (магарца од 11. септембра 2001) и „обилних пљускова“ (лава ускоро долазећег закона о недељи). У тој историји непослушни пророк бива убијен и сахрањен у гробу лажнога пророка из Ветила. Сестра Вајт поистовећује пророчки „зид“ са Божјим законом.

„Пророк овде описује народ који, у време општег отпадништва од истине и праведности, настоји да обнови начела која су темељ царства Божјег. Они су они који поправљају пролом начињен у Божјем закону — зиду који је Он поставио око Својих изабраника ради њихове заштите, а послушност чијим прописима правде, истине и чистоте треба да им буде трајна заштита.

„Јасним и недвосмисленим речима пророк указује на посебно дело овог остатка народа који гради зид. ‘Ако одвратиш ногу своју од суботе, да не чиниш што је теби мило у мој свети дан, и ако суботу назовеш милином, светим даном Господњим и славним, и будеш га славио не идући својим путевима, не тражећи што је теби мило, нити говорећи своје речи: тада ћеш се веселити у Господу, и извешћу те на висине земаљске, и даћу ти да се храниш наследством Јакова оца својега; јер уста Господња рекоше.’ Исаија 58:13, 14.“ Пророци и цареви, 678.

Почетак четвртог нараштаја адвентизма обележен је објављивањем једне књиге, као што је то био случај и са почетком трећег нараштаја. Трећи нараштај отпочео је објављивањем дела W. W. Prescott-a, The Doctrine of Christ, а тај нараштај окончан је објављивањем књиге Questions on Doctrine. The Doctrine of Christ изложила је јеванђеље које је намерно било

лишено милеритске пророчке поруке. Questions on Doctrine изложила је јеванђеље које је порицало дело посвећења које Христос извршава. The Doctrine of Christ уклонила је светлост визије (chazon) пророчке историје, а Questions on Doctrine уклонила је светлост визије (March) Христове „појаве“.

Између те две књиге развијена је лажна порука позног дажда, представљена „женама које плачу за Тамузом“. У тој историји је промовисана „лаж из 1931. године“. Та трећа генерација (гнусоба) такође је представљена компромисом треће цркве, Пергама. Символ компромиса у трећој цркви означава дело настојања да се добије акредитација од световних установа које су прописивале правила за теологију и правила за медицину. У трећој генерацији је извршен компромис истине, што је укључивало увођење и наглашавање употребе Библија које су биле преведене из покварених рукописа.

Године 1957, књига Questions on Doctrine представљала је капитулацију основне истине јеванђеља. Та истина гласи да је Исус умро да нас спасе „од“ греха, али није умро да нас спасе „у“ греху. Катoliчко и отпало protestantsko учење да човек не може бити послушан Бољјој Рећи јесте Sotonin вечни argument. Човек може, и мора, бити послушан Бољјој Рећи, чак и ако Sotona тврди да „нећете ви умрети“. Отпали, apostatski protestantski став да људи не могу надвладати грех, те да стoga не могу бити послушни Бољјем закону док их Исус при свом другом доласку магично не преобрази у послушне роботе, био је уграђен у учења књиге Questions on Doctrine.

Године 1957. започело је четврто покољење лаодикејског адвентизма, и његов непокречени зид (закон) био је постављен, пружајући тако логику која ће омогућити да се двадесет и пет старих људи поклоне сунцу по завршетку времена запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Тај непокречени зид, који је веровање да је држање Бољјег закона немогуће, бива однесен када се уклони „зид“ раздвајања Цркве и Државе, при ускоро долазећем недељном закону. Недељни закон су обилни плускови, или, како то Исаија изражава, он је преплављујући бич, и та поплава почиње при ускоро долазећем недељном закону у Сједињеним Државама.

При доношењу недељног закона у Сједињеним Државама непријатељ (папа) наилази „као поплава“ („плавећи бич“), и тада се „застава“ подиже против њега. Тада се „неомалтерисани зид“ који је лаодикијски адвентизам подигао на лажној примени „свакодневне жртве“ односи.

Према делима њиховим, тако ће им узвратити: гнев противницима својим, одмазду непријатељима својим; острвима ће узвратити одмазду. И бојаће се имена Господњег од запада, и славе његове од истока сунчаног. Када непријатељ навали као бујица, Дух Господњи подигнуће заставу против њега. И доћи ће Искупитељ на Сион, и онима који се одвраћају од престопа у Јакову, говори Господ. А што се мене тиче, ово је мој завет с њима, говори Господ: Дух мој који је на теби, и речи моје које сам метнуо у уста твоја, неће отићи из уста твојих, нити из уста семена твога, нити из уста семена семена твога, говори Господ, од сада и до века. Устани, засветли, јер дође светлост твоја, и слава Господња обасја те. Јер, гле, тама ће покрити земљу, и густа тама народе; а Господ ће те обасјати, и слава његова показаће се над тобом. И незнабошци ће доћи к светлости

твојој, и цареви к светлости која те обасјава. Исаија 59:18–60:3.

Незнабошци долазе к светлости када је Божја слава на Његовом народу, а то се догађа када непријатељ навали као поплава. Када тај непријатељ наиђе, Бог подиже заставу (стег) против њега. Слава Господња која је на том народу, на коју се Незнабошци одазивају, јесте Његов карактер, а Његов карактер не греши. Лажна је порука о миру и сигурности која учи да мушкарци и жене не могу надвладати грех. Та порука је лажна порука позног дажда која се објављује у време истините поруке позног дажда, која је дошла 11. септембра 2001. године. Та лажна порука је лажна порука у погледу Божјег закона, који је „зид“. Та лажна доктрина представљена је у књизи Questions on Doctrine, која је означила долазак четвртог и последњег нараштаја лаодикијског адвентизма.

Дана 11. септембра 2001. године, четири побуне лаодикијског адвентизма дошле су да испитају ту последњу генерацију гресима њихових отаца. Тога датума Бог је упутио свој народ да се врати старим стазама Јеремијиним, да би могли разумети и прихватити темељну поруку представљену као Милерови драгуљи. Ако би то учинили, пронашли би позни дажд, који је Јеремија назвао „починком“. Позив да се врате старим стазама био је понављање испита који је произвео побуну 1863. године.

Дана 11. септембра 2001. године, који је Исаијин „дан источног ветра и силног вихора“, требало је да буде певана „песма о винограду“, од стране оних који у Откривењу, у четрнаестој глави, трећем стиху, а такође и у петнаестој глави, трећем стиху, певају песму Мојсија и Јагњета. Та песма јесте лаодикијска порука која указује на то да је тадашњи раније изабрани народ био заобилажен, јер је Бог тада био у поступку предавања Свога винограда људима и женама који би доносили намеравање плодове винограда. Та порука о винограду јесте порука Лаодикији, која је била порука коју су изнели Џоунс и Вагонер у време побуне 1888. године.

Дана 11. септембра 2001. године отпочела је позна киша, а у расправи из другог поглавља Авакума препознаје се једна класа која је износила вест о две таблице, јер су се били вратили Јеремијиним старим стазама и примали „починак и освежење“, за које Исаија указује да долази на оне чија је методологија „ред на ред“. Расправа у коју су били укључени била је супротстављена лажној вести о позној киши, представљеној „женама које плачу за Тамузом“, која је успавани лаодикијски народ храбрила вешћу о миру и сигурности.

Порука о миру и сигурности тврди да је немогуће да мушкарци и жене не греше, те да их стога Бог може и хоће оправдати само „у“ њиховим гресима. Ти подругливи људи тврде да је њихова порука о миру и сигурности истинска порука оправдања вером, какву су износили Jones и Waggoner, али она изоставља истину да онога кога Бог оправдава, Он и посвећује, јер Бог није умро да спасе људе у њиховим гресима, него од њихових греха.

11. септембар 2001. означио је почетак раздобља запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, које се завршава тако што једна класа прима печат Божји, представљена онима који уздишу и плачу због гадости у цркви и у земљи, а друга класа је окренула леђа храму, где се

извршава завршно дело трећег анђела, и клањају се сунцу. Историја милерита илуструје историју покрета трећег анђела, и тиме је врхунац повезан са поруком позног дажда и искуством које она производи у онима који изаберу да једу.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Неспремност да се одбаце унапред створена мишљења и да се прихвати ова истина лежала је у основи великог дела противљења које се испољило у Минеаполису против Господње поруке преко браће Вагонера и Џоунса. Подстичући то противљење, Сатана је успео да од нашег народа, у великој мери, удаљи нарочиту силу Светога Духа коју је Бог жудео да им подари. Непријатељ их је спречио да задобију ону делотворност која је могла бити њихова у ношењу истине свету, онако како су је апостоли објављивали после дана Педесетнице. Светлост која треба да обасја сву земљу својом славом била је одбачена, и деловањем наше сопствене браће у великој мери задржана од света.“
Selected Messages, књига 1, 235.